

Csáky Károly

Újkori parancs

S tele kell írnom
igékkel az eget,
mert vizsgáztatja
tékozló fiát
az Isten.

S tele kell írnom
fohással a csillagok közti
űrt,
hogy alászálljon
a mennyei igazság
e földre,
hol testet öltöttek
elvetemült lelkek,
dicsőítve
földi kikirályok hatalmát,
bűnt termő paradicsomokat
s paradicsomkertben épült
trónokat.

Talány

Formálnánk saját képünkre a világot,
magyaráznánk új kánonok szerint
teremtését e földnek.

Pihennénk hat napon át,
s hoznánk előre a hetediket,
hogy szenteltvizet szórjunk áldozatunkra.

Nekünk már nem kellene égbolt,
se hold- és napsugár,
egymagunk ragyognánk helyettük.

Lennénk kitüzdelt csillagok,
mik átfagytak a télből,
s megálltak a jégfegyek fölött

múló
kudarcnak.

Posztmodern

Összekacsint
mammon,
szürreál
és
liberál:
nagyokat puffognak
kicsike kaliberek.

Vedlésig keményedik
a bőr
jópofa legények arcán,
kik váltak többes számmá
egy személyben.

Keretbe tördelnék
gyorsan a világot a
gátlástalan vigécek,
s lenénnék a ráma
szabálytalan képeinken,
lennénnék medrei
parttalan vizeknek.

Harcmezőn

Állok
morajló tengerek
partján
két háború
közt.

Nincs fegyverszünet:
nekem
se ágyúm,
se bombám,
amott meg
csak a lőszer
fogyott el.

Várom a szélcsendet,
hogy körbe kerítsenek
az angyalok,
s megszólaljon
a kakas,
ha kettéhasad hajnalban
a fény és a
sötét.

Hamvazószerdán

Most
hamut szór
fejemre
Istennek szolgája,
immár
hatvanadszor
e földi létben.

Én
meg
csak
gyengülök
gyarló emberként,
fogytán az erő
s az anyag,
de edződik
s tisztul a lélek
határán
az öröklétnek.

József Attilának

És fecseg
újra a felszín,
ahogy mindig is tette.

Feljebb
zavarodnak
sebes patakok
vad vizei
szoros medrükben.

A partokon
senkik sokasodnak,
s gyarapszik egyre
e mesterkélrt
ország.

Anyák sóhaja
mélybe zuhan,
kutyák ugatnak
a hantok közt,
hideg tél lesz megint,
s földbe fagy
a nyomor.

Vegyél csak karót
virág helyett
a kezedbe,
hullasd könnyeid
a szomjazók
tenyerébe,
kiabáld ki fájdalmadat,
mert jó szóval oktatni
egyre nehezebb
minket.

Évek kapujában

Perget rostájában az idő,
a józanságra intő;
töri ezer darabra
tükörcserepeit a múlt.
Mennék még erre meg arra,
de a lépések hatalma is elmúlt.

Lekések mindent:
ibolyavirágzást és rigófüttyöt,
kánont és demokráciát,
csak a varjak kárognak
fekete lobogók felett,
s egyre hangosabb
a circumdederunt.

Óhaj

Mondd,
barátom,
mitévő legyek,
hogy jókedvre derüljön
benn a világ,
ne fájjon senkinek
a töviskorona;
ne tépjem
sebem,
s hadd legyek
inkább a
türelem ura.

Békíts ki minket
ellenségeink-
kel,
ha izzad is
a tenyér
kézfogás előtt.

Szálljon ide
Isten trónja mellől
minden szárnyas szeráf,
s játssza égi hangszerén
az új haza himnuszát.

K á d e r l a p

Szép szóval oktatni
hiába próbál-
kozott,
inkább
megfutamodott,
mert
megfuttatták
bunkókkal és doronggal
a csőcselék.

Az ököljogot,
a cselet s a vedlést
nem tanulván,
maradt csak
gyenge tanítvány;
mestere így
elvetemült nyájának
nem lehetett.

Lenni se Jónás
se Júdás
nem akart;
csendesen félrevonult csak
védtelen rejtekébe,
hol kakasszóig imádkozott,
nehogy megtagadja
Meváltóját
virradat után.

Képek és látomások

Itt állok erkélyemen
ég és föld között,
hová a csönd
csak éjszakára költözött.

Homlokomon
nyugszik a hold,
tükrében meztelenkedik
a falum,
mint születés után
mozdóteknőben
régen a gyermek.
Csak a köldökzsinór
hiányzik már,
no meg az anyai öl
s az emlé.

A nyelv él még,
igaz, dadog az is
a holdvilágnál
fent
a harmadik emeleten.
Csupán
néhány virág biztat
a felcipelt földben,
hogy birjam ki reggelig.
Akkor majd kivirrad újra,
s tiszta lesz a lég,
hadd érezzem illatát s szagát
a rozmaringnak,
muskátlinak,
fagyalnak, citromfűnek
és mentának,
melyekben
ezer emlék éled újjá
fenn a magasban,
mélyén a lélek-
nek.

Kor- és kórkép

Átlépték
álmosan
árnyékukat
senkiország számár-
kái;
iáznak
éberen
a nyelvhatáron,
fújtatnak riadót
az újabb árnyékvilágban,
s körülkerítik
bunkóik-
kal
földjét
a halhatatlan-
Ság-
nak.

Halhatatlanság

A fák kontyából
csak a csatok
maradtak.
S ha majd
csattogni kezdenek
a nagypénteki kereplők,
kitekint
a mennyből
megfeszített fiára az
Isten,
hogy elhiggyük:
földön és égben
kigyulladnak még
a tisztító
tüzek,
s nem ég majd csonkig
a húsvéti gyertya.

Erdei-Szabó István

Múltelőhívás

'56 emlékére

Fölhánytorgatom neked a múltat.
szennyes hantjai alatt
tisztá fájdalmaink
nem fakulnak

s nem nyugszik szertelen
szívünk sem,
míg egyre több
a cikornyás ének,
ízlelgetem a hallgatás
évszakát,
ablakot nyitok a
gyászos zenéknek.

Hiába másra mázolja
és szétkenve szanaszéjjel,
csöpögnek szirupos szónoklatok
s közben a madzag
is mézzel.

Jöjjön a lárma, a harsogás
után a megkövült fájdalom éje,
s ha nincs más menedék,
legyen hát testem
roncsolt véredénye.

Ég könnye, Magyarország!

Hajnalban aztán megered
az ég könnye,
a szomjas szik mohón,
lázasan nyeli.
Merre vagy hazám, Európa?
Cserepes ajkam
kerékbe tört szavakkal teli.
Miféle sápadt álmok keresztjére,
hová feszül még ez a
chipekre és DNS-láncokra
metszett világ?
Merre vagy, gyönyő
titkokra és félelmes
csodákra teremtett vidékem?
Merre vagy, merre vagy hazám?

Mélyvíz

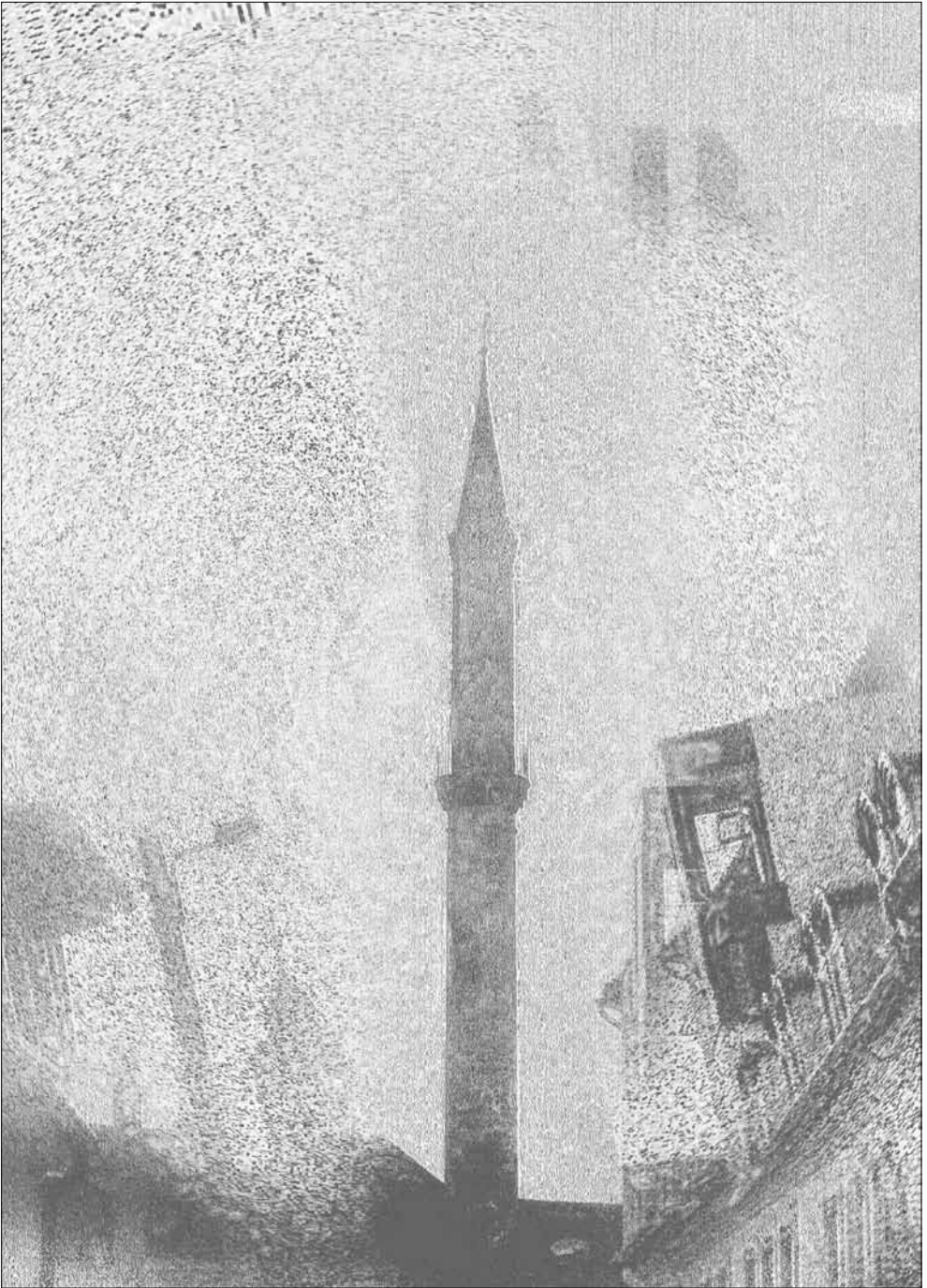
Mélyvíz az idő:
ellep, eltemet
Hiába a fölirat,
csak biztos úszóknak,
a túlsó partot
nem leled.
„A szárnyas idő”
„eliramlik”,
távolodó hamufelhőben
a jövő fölöttünk lebeg.

Pósa Zoltán

A kiválasztott

Bennem magnetikus
Sűrítményként él még
A világmegtartó
Harmonikus erő
Istenlélek hordó
Jézus tűz éltető
Mária virága
Földvár olajága
Pannonok, székelyek
Kelták szent világa
Naponta próbálják
Gallyaink letörni
Hozzánk hasonlókat
Együtt tönkretenni
Ahogy mi eltűnünk
Úrrá lesz a káosz
Mindenkit megőrjít
A megbolydult logosz
Mindent lebénít a
Zűrzavar és rontás
Világégést hozó
Egyetemes bomlás
Tartsátok e földön
Kóbor lelkeinket
Mentsetek meg minket
És a híveinket
Különben elszárad
Életünk fájának
Utolsó hajtása
Végső aranyága

Balatonföldvár, 2011. október 31.

E számunk szerzői

- Anga Mária (1955) Eger
Antal Attila (1956) Nyíregyháza
Barabás Zoltán (1953) Nagyvárad
Bálint Péter (1958) Debrecen
Bárdos József (1949) Nagykőrös
Benő Attila (1968) Kolozsvár
Bertha Zoltán (1955) Debrecen
Bitskey István (1941) Debrecen
Bíró József (1951) Budapest
Bozók Ferenc (1973) Kecskemét
Csatáné Bartha Irénke (1941) Eger
Csáky Károly (1950) Ipolyság
Csengey Balázs (1985) Keszthely
Csontos Márta (1951) Sándorfalva
Demeter József (1947) Ballószög
Devecseri Zoltán (1948) Vitnyéd
Dicső Zsolt (1956) Szekszárd
Erdei-Szabó István (1958) Bucsa
Erdélyi Z. János (1947) Szekszárd
Farkas Gábor (1977) Debrecen
Fazekas József (1946) Járdánháza
Fecske Csaba (1948) Miskolc
Finta Éva (1954) Sárospatak
Gacsályi József (1944) Szekszárd
Gittai István (1946) Nagyvárad
Gyimesi László (1948) Budapest
Gyöngyösi Ferenc (1961)
Dunaszentgyörgy
Hegedűs Imre János (1941) Budapest
Iancu Laura (1978) Magyarfalu
Jankovics Zoltán (1971) Szekszárd
Kaló Béla (1954) Szuhogy
Kelemen Erzsébet (1964) Debrecen
Kis Pál István (1951) Szekszárd
Klujber Márta (1989) Eger
Kocsis Csaba (1959) Berettyóújfalu
G. Komoróczy Emőke (1939) Budapest
Konczek József (1942) Pomáz
Kosztolányi Péter (1975) Szekszárd
Ködöböcz Gábor (1959) Eger
Kusper Judit (1976) Eger
Lovas Csilla (1965) Szekszárd
Lőrincz György (1946)
Székelyudvarhely
Madarász Imre (1962) Üröm
Mészáros Róbert (1965) Eger
Móser Zoltán (1946) Bicske
Müller Klaudia (1993) Szekszárd
Németh István Péter (1960) Tapolca
Oláh András (1959) Mátészalka
Papp Für János (1976)
Hajdúböszörmény
Pataki István (1953) Bihar
Pósa Zoltán (1948) Budapest
Radnai István (1939) Budapest
Say István (1950) Sióagárd
Serfőző Simon (1942) Miskolc
Sós Dóra (1989) Budapest
Szabó Bogár Imre (1944) Miskolc
Szakolczay Lajos (1941) Budapest
Szekeres Mária (1948) Újrónafő
Szei Ernő (1939–2012)
Szepesi Dóra (1957) Budapest
Szűk Balázs (1960) Debrecen
Tarbay Ede (1932) Budapest
Tari István (1953) Óbecse
Tornyai Gergő (1990) Eger
Sz. Tóth Gyula (1945) Budapest
Tüzes Bálint (1951) Nagyvárad
Varga Krisztina (1979) Szentendre
Verók Attila (1975) Eger
Wessely Gábor (1957) Tolna
Zirig Árpád (1940) Dunaszerdahely
Zsidó Ferenc (1976) Székelyudvarhely

E számunkat Kocsis Csaba grafikáival illusztráltuk.